

have praktiseret med Guld, giver jeg, ærlig talt, ikke meget for, thi jeg tror ikke, at de Fleste, som bestemme denne Sag, have de fornødne Kundskaber til at bedømme, hvad der virkelig er sket, og det er det, som det kommer an paa. Der er jo tallose Historier i Omløb om, at Folk have kureret med stort Guld, men der er ligesaa mange Historier i Omløb om, at de have kureret med mindre Guld. Det er den pure Humbug, og det skulde nu altsaa slaas fast, at der paa dette Omraade maatte drives en Mængde Humbug, thi man løber jo stor Fare for at fremme denne Humbug ved at give friere Regler paa dette Omraade. Nu siges det vel her i Lovforslaget, at dette kun skulde gjælde i saadanne Tilfælde, hvor de autoriserede Læger ikke kunde helbrede Sygdommen, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det vistnok neppe vil være muligt at faae Lægerne til at afgive en saadan Erklæring, og ialtsald kunde det vel ogsaa nok tænkes, at det kun var en enkelt Læge, der havde været uheldig paa dette Punkt. Der var vel et æret Medlem, der — om jeg forstod hans Udtalelser rigtigt — gik noget videre, men det er dog først, efterat den hele autoriserede Lægestand havde givet Erklæring om, at Lægerne ikke vare istand til at helbrede Sygdommen, at Kvaksalveren skulde have Lov til at træde til. Ja hvis dette kunde opnaaes, saa synes jeg ikke, at der kunde være Noget iveien, men naar man skal stjelne imellem, hvorvidt det er en enkelt Læge, der har været uheldig med en Kur, eller det er en Samling af Læger, som har været uheldig med en Kur, saa synes jeg, at man løber Fare for at demoralisere Lægestanden ved denne Lov, ikke den autoriserede Lægestand, men den opvoksende Lægestand. Man løber jo nemlig Fare for, at unge medicinske Studenter — og det var ogsaa derfor, at der i det tidligere Lovforslag fandtes den indskrænkende Bestemmelse om det 25de Aar — give sig til at praktisere. Man løber Fare for, at de opgive alt videnskabeligt Studium for, om muligt, at tjene deres Brød i en tidligere Alder. Allerede nu er jo den danske Lægestand ikke saa overordentlig heldigt stillet, at man skulde gjøre Noget for, at den kom til at forlade det videnskabelige Studium for saa meget som muligt at slaa sig paa den praktiske Næring. Jeg tror, at vi skulle holde paa — og det maa ogsaa de Herrer, som have udtalt Sympathi for Videnskaben, gjøre — at Embedsmænd og altsaa ogsaa de, der studere Lægevidenskaben, Doktorer og Læger, saa meget som muligt give sig af med Videnskaben, men ved dette Lovforslag risikere vi at faae en praktiserende Lægestand, der saa hurtig som muligt giver Slip paa Videnskaben for at give sig af med Kvaksalveri, og dette vilde de saa meget mere kunne gjøre, som det jo er klart, at Befolkningen har større Tillid til den Slags kloge Mænd, som der dog er en vis videnskabelig

Duft over, og som den tror har denne hemmelighedsfulde Evne til at kurerer Sygdomme, end den har, ikke til de mere respectable Læger — som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde — men til de virkelig dygtige, erfarne og fortjensfulde Læger, og vi risikere da at faae en Mængde medicinske Studenter, som tage stort Kjøle paa og give sig til at praktisere Landet rundt. Derfor er jeg imod dette Lovforslag.

Formanden (Kraabe): Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har begjæret Thingets Samtykke til at faae Ordet for en kort Bemærkning. Det ærede Medlem har havt Ordet to Gange, men hvis der ikke sker Indsigelse, vil jeg give det ærede Medlem Ordet paany. (Ophold.) Det ærede Medlem har Ordet.

Th. Nielsen: Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, bemærkede, at der var megen Dvertro her i Thinget. Det er der ganske sikkert; der er sikkert ogsaa Dvertro i andre Klasser, og saa i de Kredse, hvori det ærede Medlem bevæger sig; der er vist ingen Kreds, der ere frie for Dvertro, men det skal jeg nu ikke disputere med det ærede Medlem om. Naar det ærede Medlem imidlertid mente, at der var Nogle her — jeg veed ikke, om han henregner mig til dem —, der havde en stor Tro paa kloge Mænd og Røner, og der skal vel derved forstaaes, at de have Tro paa, at disse kunne helbrede ad mystisk Ve, vil jeg sige til det ærede Medlem, at der her er Tale om, hvad vi have erfaret og oplevet; og det kan ikke nytte, at det ærede Medlem vil modsigge os i saa Henseende, thi det, vi have oplevet og erfaret, lade vi os ikke saadan afdisputere. Jeg vil antage, at endog saa det store Flexital herinde har erfaret, at f. Ex. Benbrud og Leddesygdomme ere bleve helbrede af Uexaminerede, hvor Lægerne ikke have kunnet, eller hvor Uexaminerede have gjort det i kortere Tid og nemmere. Der er Tilfælde, hvor Lægerne ligefrem have henvist til den paagjældende Mand. I Ringkjøbing Amt, f. Ex., have vi en Mand, der hedder Peter Bilgaard — jeg siger Navnet, for det er godt, at man har bestemte Ting at holde sig til. Til ham henvise Lægerne i Reglen dem i den Kreds, der have faaet Benbrud; det vil vistnok kunne stadfæstes af Rigsdagsmændene derfra. Jeg skal ikke tale om Mytisk eller Dvertro; den paagjældende Mand havde en særegen Gave, et særegent Haandlag til at kunne kurerer i de nævnte Tilfælde; om det ærede Medlem vil kalde det Dvertro eller ikke, veed jeg ikke, men at der er Somme, der have denne særegne Gave i bestemte Retninger, vil det ærede Medlem dog vist ikke negte. Da jeg kun har Ordet for en kort Bemærkning, skal jeg ikke gaa videre ind herpaa med det ærede Medlem; jeg vil kun hævde,